Už se tak nějak stále častěji přistíhávám, že mám tendenci začínat recenze slovy *„Tvorbu XY sleduji už dlouho“*
. Jednak jsem tak starý (a ještě ne tolik sklerotický), jednak ale spíš daleko pravděpodobněji prostě dlouholetá trpělivá práce přináší po letech zasloužené ovoce. Pětník byl dříve Pramínek a pak Medard (Honza Hučín promine, mě to prostě tak přijde, i když on by mi odargumentoval jak a v čem byly soubory odlišné) a v obou sestavách vydal jedno CD a dost. Pětník sice má na svém kontě vlastně stejný počet alb, ale nepoměrně delší dobu trvání. Ve svých začátcích zaujal poroty festivalů, pak se tak nějak prozpívával roky a v poslední době nabral druhý dech, zaujal opět poroty a – vydal druhou desku.
A ta deska v podstatě nemá chybu. **Pětník** má výhodu, že v jeho oboru (acapellové zpívání) není příliš velká konkurence a těch několik skupin, které se tomu také věnují, jsou buďto jinak hudebně orientovány anebo jsou poněkud odtažité a akademicky studené. Této výhody ale Pětník nijak nezneužívá a vytvořil si vlastní osobitý a nezaměnitelný styl. Jednak zaujme šíří repertoáru – na desce najdeme úpravy nejen spirituálů (
Odcházím
), ale i jazzové klasiky (
Embraceable You
,
V domě straší duch
), folkových melodií (
Konvička
,
Přívěs
,
Jmelí
) i popových hitů nedávných let (
Kladno
,
Jedem do Afriky
– jistě ne náhodou od YoYo bandu, proslulého svými vokály). Krom toho je tam i několik vlastních písní, a ty s těmi převzatými drží krok
(Na sv. Řehoře
). Druhak zaujme „vokální instrumentací“ – Pětník prohloubil škálu doprovodných rytmizujících zvuků, které již nejsou jen pouhými samoúčelnými zvuky či slabikami, ale často ucelená slova či citoslovce v podkresu či rytmice nejenže dokreslují obsah písně (
Konvička
) ale i často evokují druhý plán, druhý obsah písní (
Kladno
). Různé asociace jsou ale vyvolávány použitím motivů z jiných melodií v písních (
Na sv. Řehoře
). To je, myslím, jeden z nejcharakterističtějších znaků Pětníku. Jakkoliv se deska jmenuje „11“, obsahuje 15 písní. Na bookletu převažuje sněhově bílá barva a rozesmátí členové skupiny – obrázky tak vhodně naznačují, že deska, jakkoliv pěvecky vysoce dokonalá, bude působit vesele, hravě a nezávazně – někdy až trochu diblicky, ale stále snesitelně. V textech Pětník přináší aktuální pohledy na každodenní život, někdy působí tak trochu odevzdaně, nikdy ne ale zkroušeně. Atmosféra se tomu říká, a ta deska ji má. A lze ji vytvořit doslova

„holými ústy“
- nástroje Pětníku tedy vůbec nechybí.

{desky 859}